

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

„In a country of hate the most hated one is the one who does not know how to hate.” Ivo Andrić

Sarajevo, Bosnia and Herzegovina, Europe

1st of Sept. 2009

DIOGEN ©
pro kultura magazin pro culture magazine

„U zemlji mržnje najviše mrzi onoga ko ne umije da mrzi.” Ivo Andrić

E-mail: orbilicdiz@ygnedi.com

MI OBJEDINJUJEMO RAZLIČITOSTI...WE ARE UNIFYING DIVERSITIES

Jadranka Ivanović-Bolog

JADNIK

Stoljetnih hrastova plač,
na zaraslom grobu mira,
sa neba osmatrač
neprekidni osluškuje...

Za navijek u krvi danak,
metar trupla beživotnih,
duše pozva na počinak,
sad Svih Svetih i Jadnih,
iz tamnice Ivana Krstitelja...

I Jordan presuši...
u viziji strave
bratske ruke krvave...
ukršteni istok i zapad-
-epopeja paradigme pogrešne...
Jadnik Mir je umro...

EPITAF

Razumi me,
postadoh starica
mladoga lica
dugo čekajući na ispovijed...
a monolozi me ubiše....

Duša mi trava ugažena,
tijelo već kost istrošena
samo misao sam ostala,
koja bi još puno htjela...

I lutam, lutam pustarama
sa vjetrovima,
opijam se lavandama,
al mojim nemirima
kraja nema....

Razumi me,
a za tvoje cvijeće hvala,
ma preduga je
šutnja ova...

KARAVANI

Kuda si krenula starice,
put tvoj je kraj
jednoj vječnosti
ura iscurila
od priče ponavljane do besvijesti
istrošena crkvena zvona,
karavani strasti a gluposti
zbog kojih ne možeš zaspati,
a kažeš
sve bi to mogla ponoviti.

Veliki Rat ili Mir
sve sad svejedno je,
detalji to je ono u životu najvažnije...

Iako još tu si
već sad sjećam te se -
-uokvirena, mirna i spokojna
uvijek na putu
tog karavana
iz prošlosti...

Kuda si krenula starice?

PUKOTINA U VREMENU

Pogledavam
kroz Pukotinu u Vremenu
i vidim bezbrižnog čobana,
odvojenog od svijeta i daljina,
kako spava pod zvijezdama...

Probuđen munjama i gromovima
iz tog sna od iskona
da je Ljudska Duša besmrtna,
on potjera ovčice od kamena...

Brojao ih je dugo
i uvijek iznova,
a one su zamicale
u Pukotini Vremena...

MANA

Mirišeš na kruh
dobri čovječe,
a tvoje oči liče
na nebo slobodnih
ptica...
Ako ništa,
hodaš tako smjelo
dobri čovječe,
baš tako se htjelo
i tebi se desilo...
ali jad ne pokazuješ,
hrabar si čovječe dobri...
Zašto se ne napiješ
i sve ne polupaš,
bit će ti lakše
dobri čovječe?
Znam, znam...
i dobrota je -mana
i samom sebi kazna...
Mirišeš na kruh ...

SVJETLOST

Prije nego ona padne
zablješti još jednom jako
i pridruži se lako
svom bezimenom kamenju...

O porijeklu i korijenju
nitko ne zna istinu,
samo tvrdoću neispisanu
osjećaju radoznali...

Tako posta Kamen Mudrosti,
spoticanja i radosti
uzidan u stoljeća
pri rađanju svjetlosti...

GOSPODAR SITUACIJE

Taman je zaustio nešto reći,
spasiti istinu od zaborava,
kad to ne učini šutljiva pravda
no shvatio je za sve je kriva
noć oko naše kuće,
sam on bio je
dobar majstor prevara...
Dakle, šutio je mudro
u mraku prepunog teatra,
napetost je samo šturo štivo
kako se proširuje vatra...
A taman htio je nešto reći,
al moć ga slašću smantra,
shvatio je -i bez municije
on- Strah uvijek bio je
Gospodar Situacije...

NEVRIJEME

Trudim se,
u svom sljepilu,
svijetlu točku pronaći,
te prerusih se
u bezumnu prosjakinju
tražeći je.

Trudim se
da šutim o sebi
i šutim o drugima,
i dok svi šutimo
u šutnji je laž velika.

Trudim se
da padnem kao
zvijezda padalica
u duboki bunar
iz koga noć zahvatam.

Trudim se,
ali već grmi
i Nevrijeme će.

NEKOPIRATI

GLUMAC JE BIO NEVIN

Opet je umro Juda,
ali u drugom čovjeku,
obješen za teatra dasku,
dobrovoljno za publiku.

Njegova smrt je stvarna
i već puno puta ponavljana,
izdajstvo na vješalima,
ta bez primjera drama,
ovog puta pravom smrću osuđena,
nagrađivana bisevima,
dugim aplauzima,

Ipak,
Opet je umro Juda,
a Glumac je bio Nevin.

PISMO POGINULOM VOJNIKU

Zašto si umro
ti suludi vojnice
Bog ti je dao
samo jedno stoljeće...?
zašto si život predao
za ordenje i cvijeće
uskoro otoplit će,
bit će opet proljeće...
Sad još uvijek munje i gromovi
odzvanjaju po brdima,
dok pljušti u turobnom mraku

nad Bokom i Konavlima...

Tu su bivši kumovi
i prijatelji i svatovi
mi nismo više mladi,
ni dobre komšije, susjedi...

A tebe se i ne spominje,
moral, pobjeda i ordenje
sve su to već ruine,
samo na duši sa Lovćena kamenje...

Možda moju čuješ
monolog molitvu,
ko čempresa na groblju
sa Savine i Boninova šušnjavu,
a možda mi i pričaš,
a ja ne čujem
tvoju sigurno strašnu tutnjavu...

Zašto si umro
mladi vojniče
uskoro otoplit će...

Ovaj bol nikad neće proći vojniče...

NEKOPIRATI

ISKORIJENJENI

Gledam u tamu
i ona mene umornu,
zavedenu sjenu,
Duha Svijeta
kako plovi na pučinu...
Tamo ima puno mjesta
da sam bude
i donese presude,
al tamo nema bola,
tog začina Istine...

Sva su moja čula
i čula moje Domovine
ko korijeni masline
i čukundjeda godine...

Osluškujem ..daleko,daleko
otplovio je Duh Svijeta,
a sve unaprijed
zna vec porota..
Ah, presuda -Iskorijenjeni
nije nikakva urota...??!!
Gledam u mrak,
čujem Domovine vrisak-
-Iskorijenjeni,
bez zemlje slobodni,
sasvim smrtni građani!!!

SLIKA

Nemajući više kuda
sakrih se u sliku,
tu ostadoh mnogo godina
samo točkica neprimjetna...
Riječi i razgovora zamke,
iz lažljivih uglova usana,
slušala sam preplašena
i slika je bila nemoćna...
Slika je postala čovjek
lica namrštena,
a okvir laž izmišljena...
Nemajući više kuda
izidoh iz slike okvira
i postadoh točkica svemira,
lutajuća trunka slobodna...

NEKOPIRATI

MOJ DOM

I bit ćeš prosjak
u finom odijelu,
dostojanstvenoga hoda,
i bit ćeš prosjak,
najgori od prosjaka svih.

I bit ćeš tužan,
dok drugi su srećni
i bit ćeš tužan,
najtužniji od svih.

I bit će Gospod
samo stranac ,
samo gost
u Domu Svom.

URA umjesto krvi

Druga ura
što kuca u nama,
drugi život
na kazaljka,
a ovo je onaj pravi-
-u venama, u genima...
Sad dragi oče,
sjedimo ispod titravih zvjezda
u razgovoru samoće
o postanku mora,
o beskrajnu ponora...
i ta slika se,

to more se
u stvarnost pretvara
moj dragi oče...
to je druga ura
što na samrti udara,
a ovo je ona prava-
-u venama, u genima
moj dragi oče....

LJUBAV NIJE SAMO RIJEČ

Sa manje riječi
nešto više kaži,
ko bore na licu
staroga čovjeka,
on kaže - Da
ili glavom nijeka
i s tim je sve reka,
s tim je sve reka...

Prošle su godine,
ko kolone mravi,
poneke u ljubavi,
puno njih u laži,
pa popucali šavovi,
poneki šavovi.....

Zato- ljubav nije samo riječ,

razrijeđeno vino ,
ni stoljetna zagonetka,
ona je srca ozbiljna namjera,
ko smrt staroga čovjeka,
on joj kaže -Da
ili glavom nijeka
i s tim je sve reka,
bez kajanja sve reka.....

ZABORAVNA LJUBAV

Možda se jednom
sretnemo dragi,
na prolaznoj dugi
il splavu od pruća
na brznoj rijeci bez povratka,
al ti ćeš biti samo starac neki,
a ja starica sijeda neka...

Izbrisani dio tvoje svijesti
bit ću,
i on mora umrijeti
prije nego umrem ja...

I bit će mi lakše
za suze što se skriše
za sve poslije mene,
kada odem
teške,teške kiše...

Možda jednom
sretnemo se dragi
ja i tvoj pogled prazni,
a on ce da odluta
tamo u oblake,
kad padnu

kapi sa neba
i moje ime bude
samo zelen
pokrov
tvoga
na me
sjećanja...
Jadranka Ivanovic-Bolog

APOKALIPSA

Zvijer pogleda zlim pogledima
zaspalo dijetešce u kolijevci...
i Sunce u mrak siđe teškim koracima...

Zacrni se i zaplaka gora
na šum otpaloga lišća
zakasnjelog kajanja milosnica,
trulih stabala
babilonska crkvice...

Apokalipse mi nosimo gene
nadahnuća Božijega.....
i Zvijer se tom snagom razjari.

PEJSAŽ

U pejsažu jednog maslinjaka
spazih čudna čovjeka,
on sam bio je drvo,
jedan korijen,
iz prošlosti karika.

Nepomičnost tog živog stvora,
tvrdoća karaktera
i bez razgovora

govorili su puno
o kolažu metafora
sopstvenog koda
i jezika,
o pejsažu jednog maslinjaka
govorila je
kičica slikarska....

VITRAŽ

Između dvije riječi,
dva ornamenta crkve,
talog gorčine se skupio
stoljećima kapajući u forme sive,
a golub tu ipak gnijezdo savio...

Između dvije riječi
kanona početka il poraza
u tijelu rezonanca
djevojačkih miraza.....

Između dvije riječi
u moru potopljenih
zvjezda, sunca i mjeseca,
u noći pobodena zlatna žica
ribarskih syčarica...
užarena žiža
u sjećanju jednog vitraža...

Kockar

Kako je to
imati sve,
a nemati ništa...
i kako je to
nemati ništa,
a željeti sve...
da li su to dva
slučaja ista,
koja nas
na hazard navode?
Dobitnik ili gubitnik,
kukavica ili ratnik,
srećnik ili patnik...
sve je to isto,
kod kockara
samo strast pusta...

OTISAK RUKE U GIPSU

To što smo se sreli
puka je slučajnost,
mi Tragovi nestali,
mi sijamskih blizanaca susret
i sudbine prst.

Pravednika naslijeđeno
nije 24 karatno zlato,
niti podruma staro vino,
već samo otisak Misli,

ko otisak ruke u gipsu
zauvijek za trošit,
zauvijek za zapamtit,
zauvijek za ponijet.

Biti posta Morati
na oštrim hridima Valu,
razbijenih susreta horizonti
u jednoj kaplji mora i dobroti.

To što smo se sreli ,
mi Morati i Biti
puka je slučajnost,
ali otisak ruke u gipsu....

PARAVAN SVJETLOSTI

Poklonih ti dio strasti
moje nage statue,
zabetonirane u blagosti
suznoga vidika
u Paravanu Svjetlosti.

Uz zvuke gitare
svjetlosti su igre
na statui nešto sporije,
ko romantične note
besmrtno nam arije.

Poklonih ti dio strasti
na sastanku u trenutku
vječnosti,
sad daleki smo,
umrli smo
ti Nebeska
Ptičice...

JUG

Možda su sve one
ostavile traga,
te gladne ptice
na poljima,
kad se vraćaju
s Juga....

Ti ili čovjek koji hrama
to je sasvim isto,
sve vidi se u tvojim očima
-duga -prsten mostovima,
znak opasnosti na granicama
i gladnim godinama.

Možda su sve one
ostavile traga,
ti ili čovjek koji hrama
to je sasvim isto...
gladne ptice na poljima.

CRVENA NIT

Sljedeći pogledom neke
daleke pute,
na staklenim vratima
u staklenoj bašti bez korova
stojim, prijateljena sa olujama
i vidim poplave u tvojim očima,
kako se slijevaju
po udolinama,
okolnim brdima....
bez prestanka.

Sljedeći neku
crvenu nit,
mjesta rođenja
i mjesta postanka,
ko velika fleka
i sudbine oznaka,
ja tebi pripadam,
ti meni pripadaš,
kao na vezu barka
što se u luci ljuljuška,
nakon jake bure,
nakon povratka...

NE KOPIRATI

KIŠA

Hvala Ti Bože
što učini me robom,
ja postadoh boljim Čovjekom,
a Ti Bože posta boljim Bogom.

Svi Tebi ponizni nakloni,
pored svih uvreda- šutnja
u najledenije zime zakloni
grijaše me ko i Tvoja ljutnja....

Slab sam ja Bože,
a Ti napravi od mene Diva
puštajući silu od svuda
na moja pleća, na moju djecu,
na moja stada...

Hvala Ti Bože
i za ovu Kišu koje nema,
to je znak umora
sve sporijeg
kotača Svijeta....

LAŽLJIVICA

Dajte mi štap
da se oslonimo
Mudrac i ja
na dvosmisao Sreće,
na koju
Put nas nije nanijeo...

a na Putu smo,
na Putu smo već odavno...

Potonuli u magli
ljubavi i stradanja,
u crtača skice

iz pijanstva i sanjanja,
Sreće Lažljivice....

Dajte mi štap
da se oslonimo
Mudrac i ja,
jer Sreća je varljiva...

DODIR

Tapkam u mraku rukama
po vlažnim zidovima,
po uglovima,
izlazima, za prozorima..

Tapkam i puzim četveronoške,
napipavam početke,
energije krvotoke...

Tapkam po nečijoj nutrini,
iako odmah bi mogla
upaliti sva svijetla,
ali osjećam da bih te
tako samo uplašila...
zato i dalje u mraku
tapkam....

po vlažnim,
od suza zidovima
i tragam sve za nečijim
ili tvojim dodirima....

Sad osjećam-to si ti!
Sjediš u mraku

da te ne mogu prepoznati,
a znaš– iz ponosa
svijetla ja neću upaliti,
a želim te -dotaknuti...
Zato u mraku tapkam....

ŽETVA BOLA

U snovima,
raznesenih sjemenki poljupci
porast će u raznobojno cvijeće,
najmanje kućice postati dvorci.
Kao nekad,
skromnim načinom življenja
zatvoreni u školjku vakuuma,
ipak,
plovit ćemo rozim oblacima.

Tako
otisnuti od Tebe
u Tvrđavi od Sunca,
spržene plodove berbe
položiti ćemo pred
debelo Zlatno Tele
kao Žetvu Bola.

FOTOGRAFIJA

Tuga i bolest ju osakatila
i tako sva obamrla,
sama, polupokretna i uvela,
ko kutija šibica
u duši izgorila..

Samo ugarak prošlosti
iscrtava grafite
nekih polja u maglama,
tragediju u obiteljskim albumima...

Namještaj je ukrašen intarzijama,
u fiokama još je srebrni beštek,
a na fotografiji jedna stara žena
i njena pjegama prekrivena
kuja Anna...

To je doista baš sve
što nje ostalo....

AMNEZIJA

Svake noći se molim
u tihom hramu snova,
dok oblacima ljubičastim plovim
iznad Jadranske magistrale
od Rijeke do Dubrovnika...

Ne sjećam se toliko tebe
koliko snage ljubavi,
iz jakih akvarela
dva morsk cvijeta raspukla....

Sad ti si za mene stranac

nepoznatoga lica,
samo doživljaj
vlastitog srca,
nečujna na dnu mora
školjka bisernica...

KRIVOTVORAC GRADA

Ispod debele naslage boje,
od prije više od 600 godina,
u akvamarinu potonuo
još uvijek diše Grad Skalina.

Ovaj Novi grad
naslagan bez reda,
špahtlom i četkicom
između dva drvoreda,
s lažnim sjajem i prostotom
u prvom planu stajao je.

Restaurator i poznavalac te slike,
vjeran zabavljač
i lažljivac gradske publike,
ocijenio je sliku za original
i osiromašio Perastke otoke
za akvamarin u kome plove.

Sad već je umro Krivotvorac slike,
te dobio orden za časti zasluge,
a ispod boje naslage
uzdiše još Stari Grad,
ah ,kakve li poruge,
sakriven Krivotvorenim
i potpuno Novim gradom

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>